

Kara Gün 10 Nisan 1919

– Ömer Faruk · 10 Nisan 2018

Takvimlerin 10 Nisan 1919'u gösterdiği gün, tarihe kara bir leke düşüyordu; kahramanları için hiç bir şey yapamamanın çaresizliğini yaşayan Türk Halkı da hep bir ağızdan haykırıyordu:

-Kahrolsun böyle adalet!

Çünkü, Boğazlıyan Kaymakamı ve Yozgat Mutasarrıf Vekili olan Kemal Bey, Ermeni tehcirinde ölümlere sebebiyet verdiği iddiası ve idam isteği ile yargılanmış ve suçlu bulunarak ölüm cezasına çarptırılmıştı. Kemal Bey'in mutlaka asılması için Fransız ve İngiliz işgal kumandanları, Ermeni komitacıları ve Ermeni Patriği Zaven saraya baskı yapıyordu. Oysa Kemal Bey, aynı iddia ile, daha önce Yozgat İstinaf Mahkemesinde yargılanmış ve beraat etmişti. Şimdi, bu mahkemenin verdiği karar dikkate alınmıyor, yeniden divaniharp önüne çıkarılması isteniyordu.

Nitekim öyle de oldu. Mahkeme kuruldu, Yozgat'ta beraat ettiğini ileri süren Kemal Bey'in yeniden yargılanmasına karar veren Divaniharp başkanlığını Hayret Paşa yapıyordu. Divaniharp Reisi Hayret Paşa, Sadrazam Ferid Paşa ile yaptığı şiddetli bir münakaşadan sonra istifasını veriyordu. Yerine de "Nemrut" lakabı ile tanınmış Kürt Mustafa Paşa tayin olunuyordu.

Kemal Bey'i savunacak bir avukat bile yoktu, kimse buna cesaret edemiyordu. Fakat Sadeddin Ferid Bey adında cesaret sahibi bir dava vekili gönüllü olarak, Kemal Bey'in müdafaasını üstlendi.

Çoğu Komitacı olan bir sürü yalancı şahit, mahkemede Kemal Bey'in aleyhinde konuştular. Hatta küçük Ermeni çocuklarını dahi mahkemeye getirip, şahit olarak dinlettiler.

Kemal Bey, "Ben emir aldım, bir memur aldığı emre itaatle mükelleftir. Ben sürgün olarak kasabadan çıkarılanlara en insanî harekette bulundum. Nitekim şimdi de hiçbir vicdan azabı duymuyorum." dese de karar önceden zaten verilmişti: İdam...

Mahkeme sona erer ermez, hazır olan karar, tasdik edilmek üzere Saraya gönderildi.

Ve... Beyazıt Meydanı'nda idam sehpası kuruldu. Komitacılar, İstanbul'un çeşitli semtlerinden pek çok serseri Ermeni'yi infazı izlemeleri için meydana toplamışlardı. Meydanda toplanan Türk Halk ise hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Meydan tam bir matem havasına bürünmüştü.

Son sözü sorulduğunda Kemal Bey şunları söyledi:

-Sevgili vatandaşlarım! Ben bir Türk memuruyum. Aldığım emri yerine getirdim. Vazifemi yaptığımı vicdanım emindir. Sizlere yemin ederim ki ben masumum, son sözüm bugün de budur, yarın da budur. Ecnebi devletlere yaranmak için beni asıyorlar. Eğer adalet buna diyorlarsa, kahrolsun böyle adalet! Benim sevgili kardeşlerim, asıl Türk milletine çocuklarımı emanet ediyorum. Bu kahraman millet, elbette onlara bakacaktır. Allah vatan ve milletimize zeval vermesin, Amin!

Evet, 10 Nisan 1919'da tarihe hem Türklük adına hem de insanlık adına bir utanç sayfası ekleniyordu.